

ДАМЯН ДАМЯНОВ ПАСТОРАЛНО

chitanka.info

Привечер селска. Залезночервена.
От капките ѝ алени огрян,
аз цял кървя с душа окървавена,
удавен във бездънния геран
от красота, безлюдност и дървета,
между които покриви горят.
И птици като гилотини светят
из въздуха с крилете си от смърт.
Безлюдно. Страшно. Тишина огромна.
Едничко куче с лай самотно див
покоя хапе, сякаш да напомни
и на самия мен, че пак съм жив.
Красиво и ужасно. Мигновено,
изглежда, за да потвърди това,
от някакъв прозорец Лепя Брена
ми се обажда с някакви слова.
Не ги разбирам. Идат отдалече.
Но нещо по-жестоко и то тях
разбрах: че в някоя такава зла привечер,
под някой залез ех такъв, без страх
въже от красота ще си усуча,
ще си го метна тихо на врата.
И няма никой, никой да научи
защо и как съм вършил. И смъртта
ще дойде като залеза червена.
Молитвена, подобно всяка смърт.
Нечута, мълчалива. Смърт — вселена.
Надвиквайки се куче с Лепя Брена,
последния ѝ вик ще заглушат.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.